

ЧОМУ

ЦЕ

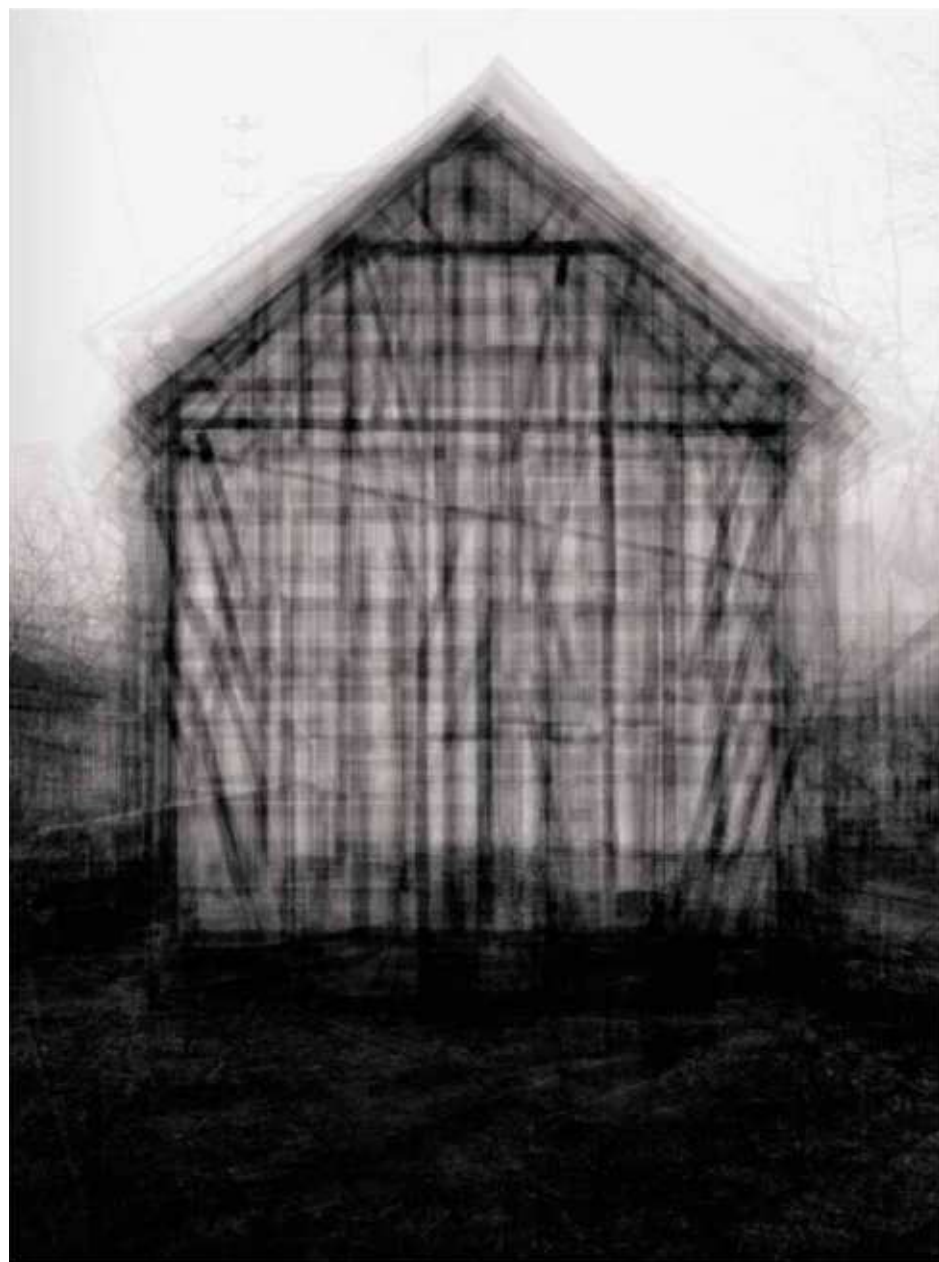
НЕ

ПОВИННО

БУТИ

У

ФОКУСІ

**ЧОМУ
ЦЕ
НЕ
ПОВИННО
БУТИ
У
ФОКУСІ**

**ДОСТУПНО
ПРО СУЧАСНУ
ФОТОГРАФІЮ**

РОЗДІЛ 1 ПОРТРЕТИ / ПОСМІШКА

8

Автопортрет
Енді Воргол 10

*Провінстаун, Кейп-Код,
Массачусетс,
Лі Фрідлендер* 12

Самообман 4
Франческа Вудмен 14

Другий композит красунь
Ненсі Бьорсон 16

Іспанія. Бенідорм. Автопортрет
Мартін Парр 18

*Портрет того, що я
ніколи справді не побачу*
Гевін Тьорк 20

Лорна (Сімпсон)
Чак Клоуз 22

Голова № 8
Філіп-Лорка ді Корсія 24

Ширлі
Гері Шнайдер 26

Автопортрет у 17 років
Джилліан Верінг 28

Дзеркальна куля
Енн Колльєр 30

Шлюб I
Джон Стезакер 32

Марат (Себастьян)
Вік Муніс 34

Чорний квадрат I, Білл Гейтс
Терін Саймон 36

А їнг'
Чжан Хуань 38

Джованні
Мауріціо Анцері 40

РОЗДІЛ 2 ДОКУМЕНТ / СНЕП

42

Позаду вокзалу Сен-Лазар
Анрі Картьє-Брессон 44

Кожна будівля на Сансет-стріт
Ед Рушей 46

Неправильно
Джон Балдессарі 48

Без назви (Ісіномакі)
Дайдо Моріяма 50

Без назви (Грінвуд, Missicini)
Вільям Еглстон 52

Без назви
(із серії «Метро»)
Брюс Девідсон 54

Грір і Роберт на ліжку, Нью-Йорк
Нен Голдін 56

Без назви (Ковбой)
Річард Прінс 58

Галерея Академії № 1, Венеція
Томас Штрут 60

Зустрічі з дані...
Сьюзен Майзелас 62

Без назви (12 вересня 1998)
Гергард Ріхтер 64

ffolly
Рут Біліз Люксембург 66

Шінджюку № 1
Естебан Пасторіно Діаз 68

jpeg nt02
Томас Руфф 70

*Без назви (Дівчина з рукою
перед обличчям)*
Birdhead 72

Бренді (Опівнічний політ)
Раян МакГінлі 74

Серфінг на світанку
Миска з желе Кіноплівки 1 і 2
Дженніфер Вест 76

РОЗДІЛ 3 НАТЮРМОРТИ / ЗАВМИРАННЯ

78

Перший передпокій
мадам Віктуар
Роберт Полідорі 80

*Е. Горсфілд, Велл-стріт,
Східний Лондон, березень 1986*
Крейгі Горсфілд 82

Еротос Нобуйоші Аракі 84

*Тяжіння до світла № 1,
Даг і Майк Старни* 86

Без назви Адам Фусс 88

Чирва — козир
Еммануель Пьордон 90

Голосування
Томас Деманд 92

Кожна... Фронтони будинків
Бернада та Гіллі Бехерів
Ідріс Хан 94

Без назви Рінко Каваучі 96

Квітка 014 Джеймс Веллінг 98

Вибух: без назви, № 5
Орі Гершт 100

Шлакоблоки та заєць
Річард Ліройд 102

Любов розкрита
Саллі Манн 104

Колаж 3 Мерая Робертсон 106

Повня. Хмари. Берегова лінія
Сьюзен Держжес 108

*Тетрарк 03:08 дня,
29 червня 2009*
Крістофер Баклоу 110

Яблука Шерон Кор 112

Без назви № 23
Лора Летінскі 114

Данина пам'яті
Вільяму Генрі Фокс Талботу...
Флоріс Нойзюсс 116

РОЗДІЛ 4

НАРАТИВ / ДІЯ

118

Траузерворд-твір
(«Я справжній митець»)
Кіт Арнатт 120

Кінокадр без назви № 48
Сінді Шерман 122

Зображення для жінок
Джефф Волл 124

*Громадська пральня —
локомотив (Кінь і вершник)*
Стівен Піппін 126

Роздягання
Джейма Стелі 128

Без назви № 70
Білл Генсон 130

Без назви
Грегори Крюдсон 132

Частина (14)
Ніккі С. Лі 134

№ 111
Анна Гескелл 136

Френк, нар. 1956
Кейті Греннан 138

Королева грає зі своїми корги
Елісон Джексон 140

Без назви, вересень 2008
Ганна Старкі 142

Щасливий тигр № 8
Лорел Накадате 144

Дебора
Алекс Прейгер 146

Парасомнія
Вівіан Сассен 148

РОЗДІЛ 5

ПЕЙЗАЖІ / ВИД

150

Всесвітній торговий центр
Хіроші Сугімото 152

99 центів Андреас Гурскі 154

*Чоловік на узбіччі,
Лос-Анджелес, 2000,*
Пол Грем 156

Серія про Йоклу
Олафур Еліассон 158

*Електростанція «Баттерсі», XI:
13 липня, 2004*
Вера Люттер 160

Без назви Річард Мізрак 162

*Музей сучасного мистецтва,
Нью-Йорк (9.8.2001 - 7.6.2004)*
Майкл Веслі 164

Без назви (із серії «Дош»)
Аббас Кіаростамі 166

Карта-діорама, Нью-Йорк
Сокей Нішіно 168

Ніч 22 Міхаель Вольф 170

Повня@Данлус
Даррен Олмонд 172

місцеорієнтоване ЛАС-ВЕГАС 07
Оліво Барб'єрі 174

Непозначені небезпеки...
Томас Джошуа Купер 176

Туга за далекими подорожами
Тасіта Дін 178

*Без назви (Академія мистецтв,
кімната 217)*
Андреас Гефеллер 180

*Обпечене сонцем GSP №386
(Тихий океан)*
Кріс МакКоу 182

*Пейзаж із будинками (Округ
Дачесс, Нью Йорк) №3*
Джеймс Кейсбір 184

РОЗДІЛ 6

АБСТРАКЦІЇ / РОЗЧИНЯТИ

186

Японське небо I
Роберт Раушенберг 188

Мої клятви
Аннетт Мессаже 190

Фон №42
Ута Барт 192

№44
Гастон Бертан 194

Тінь №79
Наоя Хатакеяма 196

День Нового року №4550
Білл Джейкобсон 198

Подорожуючі пейзажі
Габор Ес 200

Без назви №105
Віктор Шрейгер 202

*Пошкодження / утоплене /
канал / 168 годин липень 2003*
Кетрін Ясс 204

Інший різновид ідола
Сара Вандербік 206

Відродження №1022
Білл Армстронг 208

Прес-конференція, 9 червня
Адам Брумберг і
Олівер Чанарін 210

*Подарунок на пам'ять
(Вживання
найприспосованіших)*
Крістіан Марклей 212

*Помаранчевий колір морської
хвилі, пізнє літо*
Геррі Фабіан Міллер 214

*Шестигранне зображення,
24-те березня 2010*
Валід Бешті 216

Вільне плавання 204
Вольфганг Тільманс 218

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ ПОРТРЕТИ / УСМІШКА

Ми очікуємо, що автопортрет буде актом інтроспекції, що він якось відкриватиме душу митця чи мисткині. Так само ми сподіваємось, що портрет розкриє характер зображеної людини. Втім, обличчя рідко відображають внутрішню роботу розуму. Щобільше, сфера психіатрії пропонує таку думку: об'єднаного Я не існує; воно завжди фрагментоване, багатостороннє, короткочасне та мінливе. Зрештою, як зазначає історик мистецтва Жан-Франсуа Шевр'є: «Кожний портрет, навіть найпростіший і найменш зрежисований, — це портрет іншого». Схоже, такі думки оселилися в головах багатьох із відібраних тут митців. Їхні портрети радше прагнуть приховати, аніж розкрити зображений об'єкт. Мартін Парр пропонує порожнє обличчя без жодного виразу; водночас Ґевін Тьорк обирає заплющити свої очі. Інші приховують свою ідентичність перед об'єктивом: Франческа Вудман ховає риси свого обличчя за дзеркалом, Енді Воргол постає замаскованим темними, непроглядними окулярами, а Джилліан Верінґ одягає маску — протез обличчя. Фотографії демонструють, що портрет — це, мабуть, найбільш комплексний та захопливий напрям сучасної мистецької практики.

?

Шовкографія чотирьох зернистих, піксельованих автопортретів Воргола базується на стрічці знімків із фотокабіни. Усе, що він мав зробити, — це кинути монетку в отвір. Проте ці зображення масового виробництва вабили Воргола та фанатів попарту. Вони кидали виклик естетиці та авторству в традиційній парадигмі. Він говорив: «Я так зображую, бо хочу бути машиною».

АВТОПОРТРЕТ ЕНДІ ВОРГОЛ 1963–1964

«Автопортрет» вважають першим важливим автопортретом Енді Воргола, що отримав визнання майже в усіх виставкових каталогах і монографіях про нього. Воргол (1928–1987) почав захоплюватися фотокабінами після

замовлення від *Harper's Bazaar*. Він створив фотострічки з художником Леррі Пунсом, куратором Генрі Гельдцалером та композитором Ла Монте Янгом, які опублікували під назвою «Миттєвий самоаналіз, 25¢» у випуску за квітень 1963 року. Проект породив трирічну одержимість машинами. Акторка Мері Воронов каже: «Здається, я пам'ятаю, як у його студії "Фабрика" (The Factory) колись стояла фотокабіна». Митець Гері Індіана пригадує таке: «Ідея полягала в тому, що йому був потрібен своєрідний фотоморг, із якого можна створювати портрети». У цьому прикладі фотокабіна дозволила Ворголу створити автопортрет, який перешкоджає традиційному прочитанню. Механічно зроблене зображення заперечує авторство, а його серійність дає відчуття наративу, схожого на кінострічку. Водночас різні шовкографічні градації синього змушують глядацьке око рухатися з боку в бік. У цьому мініфільмі Воргол з'являється за маскою. Його темні окуляри приховують будь-яку емоцію, а обличчя не має жодного виразу. Цей зрежисований автопортрет спантеличує наш вуаеристський імпульс. Обличчя Воргола дуже схоже на екрани, на які ми проєктуємо свої фантазії. Його перший автопортрет, мабуть, точніше назвати антиавтопортретом.

Воргол обирає комерційну техніку фотографічної шовкографії, щоб дешево створювати зображення в палітрі кольорів. Він стверджував: «Малювання від руки зайняло б занадто багато часу. Та й узагалі, ми живемо в інші часи». Він і його асистенти на студії «Фабрика» створювали шовкографії фото масового виробництва в усіх проявах, починаючи від стрічок із фотокабіни й завершуючи рекламними кадрами зірок із фільмів. «Диптих Мерилін» (1962) зроблено на основі кадру з фільму «Ніаґара» (1953), а «13 найбільш розшукуваних чоловіків» (1964) — із фотографій арештованих у поліції.

«Подвійний Елвіс», 1963
«Етель Скалл 36 Times», 1963
«Блакитна Мерилін», 1964
«Найбільш розшукуваний чоловік № 1, Джон М.», 1964
«Автопортрет», 1964

Воргол — це провідний митець попарту, якого часто величають його священнослужителем. У 1963 році в інтерв'ю з критиком Ґеном Свенсоном він описав попарт як «любов до речей». Цей рух вітав популярну культуру та предмети масового виробництва. Фотографії, зокрема, домінували в мистецькій практиці Воргола, бо це був улюблений медіум засобів масової інформації.

Якщо ти хочеш пізнати Енді Воргола, просто подивись на поверхню моїх картин...я там.

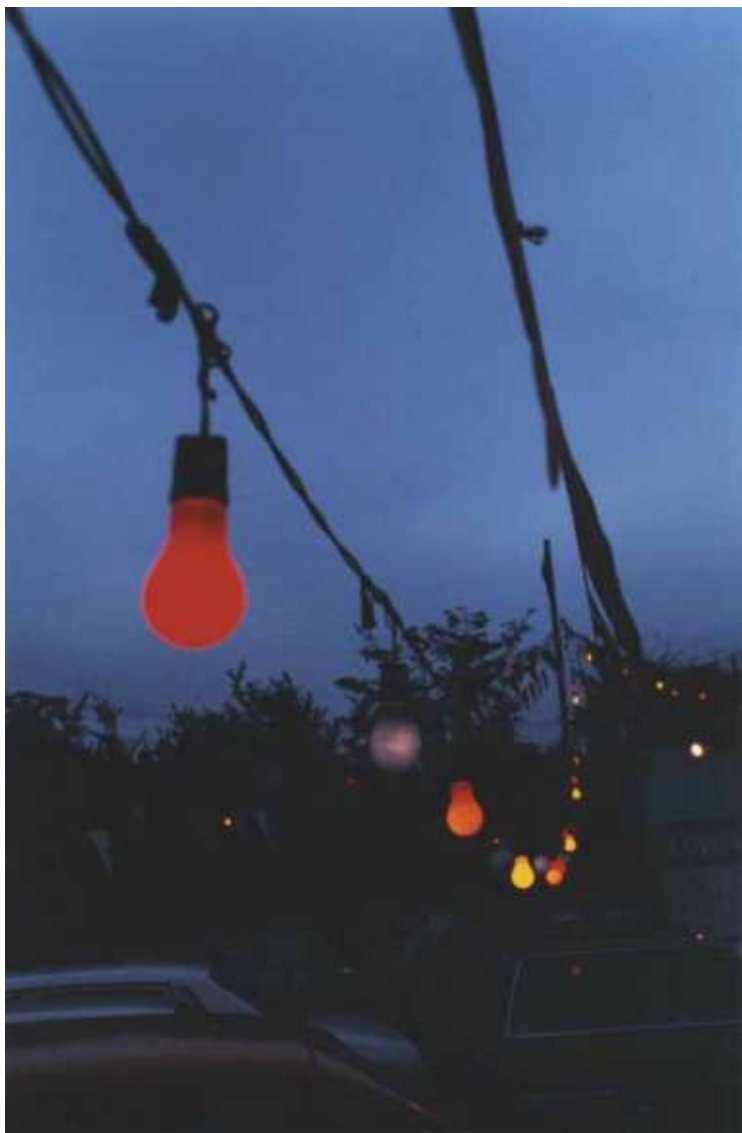

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

ДОКУМЕНТ / СНЕП

Поняття «документальний», певно, вперше застосував до візуальних медіа шотландський кінотворець Джон Грірсон у 1926 році. Він використовував це слово, щоб відрізнати реалістичні та правдоподібні фільми від голлівудських художніх. Водночас слово «документ» неунікно асоціюють із фотографічним медіумом. Згідно зі спостереженням Сьюзен Брайт: «Кожна фотографія так чи інакше є документом, оскільки вона завжди є записом чогось». Багато митців із цього розділу ставлять під сумнів правдивість фотографії. Снепшоти життя в Токіо, Нью-Йорку або Шанхаї, наведені далі, далекі від об'єктивних, доказових документів; це надзвичайно суб'єктивні бачення Дайдо Моріями, Нен Голдін і Бьордгеда. Ба більше, роботи Томаса Руффа запитують, як сучасна цифрова революція впливає на наше розуміння фотографічної реалістичності. Завантажуючи jpeg-файли з інтернету, Руфф підкреслює, як легко зі світлинами можна здійснювати цифрові маніпуляції. Так природа сучасного фотодокументу стає ще складнішою.

Мутна експозиція, грубо перекошений кадр, розмиті промовистою фотографічною зернистістю форми: така композиція здається необдуманною.

Наприкінці 1960-х років, натхненний романом Джека Керуака «У дорозі» (1957), Моріяма на автівці подорожував Японією до таких містечок як Ісіномакі. Зроблена світлина має характер жесту, що нагадує слова митця про бажання «споглядати Японію, блукаючи по ній ... мисливець із камерою».

БЕЗ НАЗВИ (ІСІНОМАКІ) ДАЙДО МОРІЯМА 1969

З 1964 року японський митець Дайдо Моріяма (1938–) створив десятки тисяч фотографій і опублікував сотні фотоесей та фотокниг. Куратор Саймон Бейкер вважає, що «всі його роботи сягають 2000 сторінок у чотирьох томах і

охоплюють чорно-білі, кольорові та поляроїдні світлини, зразки трафаретного друку, фільми та інсталяції».

Головно він відомий своїми монохромними фотографіями, виняткова естетика яких заслужила звання «розмито, зернисто і поза фокусом». Втім, кольорові світлини Моріяма демонструють такі ж якості. Його найвідомішу книгу *«Прощавай, фотографіє»* (1972) можна читати як низку фотографічних «помилочок» і так званої поганої композиції: пошкоджені зображення, вади друку, сцени, які виринають із темноти лише завдяки засліплювальному спалахові та інші дивно обрізані світлини, які були зняті без спостереження через видошукач. Більше ніж половина з них настільки «розмиті, зернисті й поза фокусом», що важко побачити, що ж вони зображають. «Коли я створив *“Прощавай, фотографіє”*, то відчув, як світ почав фрагментуватися», — каже Моріяма, палко запитуючи «Що таке фотографія?» або «Чому я знімаю фотографії?». Він навіть додав негативи, які були викинуті на студійну підлогу, стверджуючи: «Вони також є зображеннями світу». Здається, що на цих світлинах Моріяма стирає намір і вибір митця. «У підсумку, — за спостереженнями Бейкера, — вони “виникають”, показуючи різновид альтернативної реальності».

«Я не можу фотографувати нічого без міста, — стверджує Моріяма. — Для мене міста — це величезні тіла людських бажань. Шукаючи власні бажання між ними, я розрізаю час і бачу момент». З камерою в руці він гуляє урбаністичними ландшафтами, головними вулицями та задвірками, як фланер сучасності. Його практика дуже інстинктивна; фотограф рідко зупиняється задля експозиції. «Загалом я ходжу досить швидко; я люблю знімати сніпшоти мене та зовнішнього світу в русі». Він завжди користується малою компактною камерою, скромною й ледве видимою, сподіваючись, що через неї «люди не відчуватимуть дискомфорту».

«Національне шосе 16:
Токійська петля», 1969
«Швидкісна дорога Томей:
Дорога, що веде людей», 1969

Моріяма — найвідоміший фотограф, який вийшов із японського руху *Provoke* (з англ. «провокуй»). Назвавши на честь журналу *Provoke*, 1968 року рух заснували Кодзі Такі й Такума Накахіра, щоб звільнити фотографію від тиранії слів. Видали лише три випуски журналу, однак його вплив був колосальним.

Моріяма дає нам
аутсайдера-одинака,
який поспішає вулицями
Токіо в стилістиці *«Того»*,
хто біжить по лезу».
Геррі Беджер, критик